

ΕΚΚΛΗΣΗ ΤΗΣ ΑΚΡΟΠΟΛΗΣ

— Τιμητική διάκριση στο γραφείο του ΟΗΕ στην Αθήνα και τον διευθύνοντα Παναγ. Ι. Καραφωτιά

— Αναφορά μνήμης στη Χιροσίμα και Ναγκασάκι

Δώδεκα χρόνια από την ίδρυση της και σε αναφορά μνήμης για την πυρηνική ισοπέδωση της Χιροσίμα και του Ναγκασάκι, η «ΕΚΚΛΗΣΗ ΤΗΣ ΑΚΡΟΠΟΛΗΣ, για την Ειρήνη, τη Ζωή και τον Πολιτισμό», οργάνωσε εκδήλωση στις 5 Αυγούστου, στην αίθουσα Τελετών ΕΜΠ (Πολυτεχνειούπολη Ζωγράφου).

Κατά τη διάρκεια της εντυπωσιακής σε όγκο και παλμό αυτής εκδήλωσης, ο Πρόεδρος της ΕΚΚΛΗΣΗΣ της ΑΚΡΟΠΟΛΗΣ, Πρύτανης ΕΜΠ Νίκ. Μαρκάτος, απένευσε ειδική διάκριση ειρήνης, στο γραφείο του ΟΗΕ στην Αθήνα και ιδιαίτερα στον διευθύνοντά του Παναγιώτη Ι. Καραφωτιά, για την πολύχρονη και ενεργητική συνδρομή τους στην προώθηση των φιλειρηνικών δραστηριοτήτων στη χώρα μας.

Η απονομή της τιμητικής διάκρισης συνοδευόταν και από καλλιτεχνικό έργο μικρογλυπτικής, που φιλοτέχνησε και διέθεσε για το σκοπό αυτό ο γλύπτης, επίκ. καθηγ. του Τμήματος Αρχιτεκτόνων ΕΜΠ, Γιώργος Καλακαλλάς.

Η βράβευση, όπως τονίστηκε από τους ομιλητές, αποτελούσε και υπόμνηση της προσδοκίας ότι οι αποφάσεις του ΟΗΕ, πρέπει να βρίσκονται σε αντιστοιχία με τις καταστατικές του αρχές.

Στο πρόγραμμα της εκδήλωσης, αναφέρθηκε ο Ειδ. Γραμματέας της ΕΚΚΛΗΣΗΣ της ΑΚΡΟΠΟΛΗΣ, δημοσιογράφος Γιώργος Τσαπάγας, ο οποίος μεταξύ άλλων, είπε:

«Τριπλό νόημα και συμβολισμό, σε μια κοινή συνισταμένη, αποκτά η σημερινή εκδήλωση της ΕΚΚΛΗΣΗΣ της

ΑΚΡΟΠΟΛΗΣ, δώδεκα χρόνια από την δημιουργία της.

Το πρώτο και κυρίαρχο, αφορά την απονομή, για πρώτη φορά, της ειδικής διάκρισης Ειρήνης στο γραφείο του ΟΗΕ στην Αθήνα και ιδιαίτερα, στον Έλληνα διευθύνοντα Παναγ. Καραφωτιά, για τη μακρόχρονη ενεργητική συμβολή και προσθήκη των φιλειρηνικών μας δραστηριοτήτων. Η βράβευση αποτελεί και σαφέστατη υπόμνηση της προσδοκίας ότι οι αποφάσεις του ΟΗΕ πρέπει να βρίσκονται σε αντιστοιχία με τις καταστατικές αρχές του και να μην αποτελούν αντικείμενο επιλεκτικών εφαρμογών. Και βέβαια, πρέπει να κάνουμε ευθεία αναφορά στις ανεκτέλεστες αποφάσεις που αφορούν στο Κυπριακό, το Παλαιστινιακό και όπου αλλού παραβιάζονται τα δίκαια των λαών.

Η διάκριση Ειρήνης που θα απονεμηθεί σε λίγο από τον Πρόεδρό μας, Πρύτανη ΕΜΠ κ. Νίκο Μαρκάτο στον κ. Παναγιώτη Καραφωτιά, συνοδεύεται από καλλιτεχνικό έργο μικρογλυπτικής, που προσφέρθηκε ευγενικά για την περίπτωση, από τον γλύπτη κ. Γιώργο Καλακαλλά. Μετά την απονομή, η κα Τζένη Κουτσουλιέρη, θα αναφερθεί εκ μέρους της Γραμματείας στο πνευματικό έργο του κ. Καραφωτιά, που αποτελεί ύμνο στη ζωή και την Ειρήνη.

Το δεύτερο στοιχείο της εκδήλωσης, είναι η επετειακή αναφορά μνήμης στον πυρηνικό αφανισμό της Χιροσίμα και του Ναγκασάκι, καθώς ο άμεσος πυρηνικός τρόμος απομακρύνθηκε, αλλά δεν παύει να αιωρείται πάντα, ως εν δυνάμει απειλή.

Το τρίτο στοιχείο της εκδήλωσης μας, αναφέρεται στην έκφραση τιμής

και συμπαραστάσης στο Λαύριο των κλεισμένων εργοστασίων και της ανεργίας, που παρά τα σοβαρότατα προβλήματα επιβίωσης που αντιμετωπίζει, δεν παύει να αγωνίζεται για την αναβάθμιση της ζωής. Ο δήμαρχος άλλωστε της Λαυρεωτικής κ. Κώστας Πόγκας, είναι από πολλά χρόνια ενεργό μέλος του Προεδρείου της ΕΚΚΛΗΣΗΣ της ΑΚΡΟΠΟΛΗΣ, η οποία θα καταβάλει κάθε προσπάθεια για την ενίσχυση της περιοχής. Έκφραση της ζωτικότητας του Λαυρίου, αποτελεί η παρουσία σήμερα, της έξοχης Φιλαρμονικής του Δήμου, που υπό την διεύθυνση του μαέστρου της Γιάννη Γιαντζή, θα κλείσει την εκδήλωσή μας, σ' ένα κλίμα αισιοδοξίας και ελπίδας»

Στη συνέχεια έλαβε το λόγο ο Πρόεδρος της ΕΜΠ, Νίκος Μαρκάτος, ο οποίος είπε τα εξής:

«Κυρίες και Κύριοι, Φίλες και Φίλοι

Η σημερινή μας εκδήλωση έχει ένα τριπλό συμβολισμό. Αποτελεί αναφορά μνήμης στην πυρηνική ισοπέδωση της Χερσόσιμα, παράλληλα αναφορά στη δράση του ΟΗΕ και ειδικότερα του εκπροσώπου του στην Αθήνα κ. Παναγιώτη Καραφωτιά, και τέλος, αναφορά στην επέτειο ίδρυσης της «Έκκλησης της Ακρόπολης, για την Ειρήνη, τη Ζωή και τον Πολιτισμό», πριν δώδεκα χρόνια. Οι δραστηριότητες της τελευταίας, που βρήκαν ανταπόκριση σε χιλιάδες ανθρώπους και συγκέντρωσαν την υψηλή εκτίμηση της Κεντρικής Έδρας του ΟΗΕ, είχαν και

έχουν ως σκοπό, την ενεργοποίηση του πολίτη για την ενεργητική προοτασία της Ζωής και το περιεχόμενο της.

Μαζί με τη Χερσόσιμα εξαυλώθηκε και η μέχρι τότε ανταπάτη των ανθρώπων, ότι ο πόλεμος μπορεί να είναι υπόθεση μόνο των άλλων. Κι αν τα προηγούμενα χρόνια η αντιμετώπιση του πυρηνικού τρόμου αποκτούσε ιδιαίτερη σημασία και προσοχή, οι μετά τον ψυχρό πόλεμο εξελίξεις και χωρίς να έχουν εκλείψει οι πυρηνικοί κίνδυνοι, προσθέτουν νέα προβλήματα που απαιτούν συλλογική και ατομική δράση. Γιατί η νέα τάξη ήρθε χωρίς τάξη και η «ειρήνη» χωρίς ειρήνη, καθώς μαίνονται σε πολλά σημεία του κόσμου οι συγκρούσεις, και η εμπόλεμη κατάσταση εξακολουθεί να παραμένει ενεργητική στη γειτονιά μας. Παράλληλα, τα νέα περιβαλλοντικά προβλήματα και η ανάγκη προστασίας της οικολογικής ισορροπίας, αποκτούν δραματικό χαρακτήρα και απαιτούν εγρήγορση, επαγρύπνηση και δράση. Ο κίνδυνος μιας γενικευμένης πυρηνικής καταστροφής περιορίστηκε, χωρίς όμως να εκλείψουν οριστικά οι κίνδυνοι από τα διάσπαρτα πυρηνικά οπλοστάσια, επικίνδυνα παιχνίδια στα χέρια κρατών-παιδιών, αλλά ακόμη και από τα πυρηνικά απόβλητα και τη λειτουργία πεπαιδωμένων πυρηνικών σταθμών παραγωγής ηλεκτρικής ενέργειας, όπως έδειξε και η προχθεσινή βλάβη σε σταθμό της πρώην Σοβιετικής Ένωσης.

Εκρηκτικούς όμως κινδύνους δημιουργεί η αναβίωση του νεοναζισμού, του ρατσισμού και του εθνικισμού, φαινόμενα που δυστυχώς άρχισαν να παρουσιάζονται και στην Ελλάδα. Ανεργία, πείνα, ασθένειες, ναρκωτικά, πολιτιστική υποβάθμιση ταλανίζουν όχι μόνο τις χώρες του τρίτου και τέταρτου κόσμου, αλλά και τις μητροπόλεις του κόσμου και την Ευρώπη, όπως έδειξε και η νέα πρόσφατη νομισματική κρίση.

Οι νέες πολύπλοκες συνθήκες, και τα συσσωρευμένα σοβαρότατα προβλήματα, οδηγούν σε νέους προβληματισμούς και νέους τρόπους αντιμετώπισης από ευαισθητοποιημένα άτομα, συλλογικούς φορείς, τους εργαζόμενους, στους οποίους ανήκει και η διάνοηση. Και σ' αυτό το κρίσιμο σημείο οι λαοί προσβλέπουν στο ρόλο του ΟΗΕ που δημιουργήθηκε από τις ελπίδες και τη θέληση των λαών. Και η ελπίδα αυτή, εξακολουθεί να διατηρείται, έστω και αν οι κατά καιρούς συσχετισμοί τον οδηγούν σε πράξεις ή και παραλείψεις που δεν βρίσκονται σε αντιστοιχία με τις καταστατικές αρχές.

Έχει λεχθεί ότι ο ΟΗΕ είναι τόσο καλός όσο τα μέλη του. Εμείς δεν το πιστεύουμε όμως και προτιμούμε να θεωρούμε ακόμα ότι αυτή η ένωση των μελών, είναι το μυστήριο της αγίας κοινωνίας. Ένα και ένα σ' αυτή την περίπτωση δεν μπορεί να κάνουν δύο αλλά ένα aliunde. Ο ΟΗΕ είναι μια γέφυρα επικοινωνίας μεταξύ κρατών, η μόνη ελπίδα επικοινωνίας. Μόνο ο ΟΗΕ είναι όλοι μας. Επομένως, μόνο ο ΟΗΕ μπορεί να γίνει η οδός για το πραγματικά κοινό καλό. Μ' αυτή την ελπίδα και αυτή την προσδοκία, η «ΕΚΚΛΗΣΗ της ΑΚΡΟΠΟΛΗΣ», αποφάσισε σ' αυτή την επετειακή εκδήλωσή να απενεμίσει την Πρώτη Τιμητική Διάκριση Ειρήνης στο γραφείο του ΟΗΕ στην Αθήνα και στον υπεύθυνό του κ. Παναγιώτη Καραφωτιά, γιατί επί πολλά χρόνια ενεργητικά βοήθησαν τις δραστηριότητές μας όπως και τις γενικότερες φιλειρηνικές πρωτοβουλίες και ενέργειες. Απέδειξαν έτσι, ότι οι αρχές και αποφάσεις αποκτούν περιεχόμενο και ουσία όταν εξυπηρετούνται σωστά από ανθρώπους. Το Γραφείο, όχι μόνο αποτέλεσε τη γέφυρα επικοινωνίας μεταξύ της «Έκκλησης της Α-

κρόπολης» και της κεντρικής έδρας, αλλά και βοήθησε έμπρακτα για την προώθηση αρχών και αποφάσεων που σχετίζονται με τα εθνικά μας ζητήματα.

Και σ' αυτή την επίπονη πορεία, το εκλεκτό στέλεχος του Γραφείου που σήμερα το διευθύνει, ο κ. Καραφωτιάς, έδωσε την προσωπική του σφραγίδα και συγκεντρώσε γι' αυτό την γενική εκτίμηση.

Πιστεύω ότι μιλώντας για την ειρήνη πείθει μόνον όποιος μιλάει εκ μέρους όλων, και ως προς τούτο, ο εξέχων διευθυντής του Γραφείου του ΟΗΕ στην Αθήνα, έχει αποδείξει ότι τιμά την τήβενο του λειτουργήματός του».

Ακολούθησε η απονομή της τιμητικής διάκρισης στο γραφείο του ΟΗΕ και τον διευθύνοντά του Παναγιώτη Καραφωτιά, ο οποίος φανερά συγκινημένος για τη διάκριση αυτή, έλαβε στη συνέχεια το λόγο και είπε:

«Ως εκπρόσωπος του Γραφείου του ΟΗΕ στην Ελλάδα, θέλω να εκφράσω τις εγκάρδιες ευχαριστίες μου στην Επιτροπή Έκκλησης της Ακρόπολης, για την τιμή αυτή στο Γραφείο. Είναι γνωστό ότι ο ΟΗΕ έδινε πάντοτε και εξακολουθεί να δίνει ιδιαίτερη σημασία στη συνεργασία με μη κυβερνητικές οργανώσεις, για την προαγωγή των αρχών και τον σκοπόν του. Στην Ελλάδα η συνεργασία αυτή υπήρξε υποδειγματική και γόνιμη. Στην περίπτωση της Έκκλησης της Ακρόπολης, απόδειξη του ενδιαφέροντος του Οργανισμού ήταν το γεγονός ότι ο ΟΗΕ, έδωσε στην Έκκληση της Ακρόπολης τον τίτλο του Αγγελιοφόρου της Ειρήνης ο ίδιος δε ο Γενικός Γραμματέας του απεύθυνε προσωπικό μήνυμα στην επίσημη πανηγυρική εκδήλωση της Έκκλησης της Ακρόπολης.

Η σημερινή εκδήλωση, αποτελεί την καλύτερη μαρτυρία της επιτυχούς συνεργασίας και επίσης, δίνει το μέτρο της εκτίμησης του γενικότερου έργου του Οργανισμού, που συνάμα αποτελεί δικαίωση των κοινών αγώνων.

Εκφράζοντας και πάλι τις εγκάρδιες ευχαριστίες μου, προσβλέπω στη συνέχιση της καρποφόρας συνεργασίας μας για την προαγωγή των ιδανικών του ΟΗΕ τα οποία έχει ενστερνωθεί και προάγει με έργα η Έκκληση της Ακρόπολης.

Και με την ευκαιρία αυτή, επιτρέψτε μου ν' απευθύνω, με τη μικρή μου φω-

νή, που όμως γίνεται δυνατή όταν ενώνεται με τη δική σας, έκκληση για συνεχή επαγρύπνηση, ενότητα και κινητοποίηση για την προστασία και την προαγωγή του τρίπτυχου ιδανικού της Έκκλησης της Ακρόπολης, για την Ειρήνη, τη Ζωή και τον Πολιτισμό, που κινδυνεύουν διεθνώς από τους εμπρηστές των ανθρωπίνων δικαιωμάτων. Και εκείνο που ευνοεί τους εμπρηστές είναι η αδιαφορία και η απάθεια. Γιατί όπως είπε κάποιος σοφός, «ο κόσμος κινδυνεύει να χαθεί όταν χαθεί το ενδιαφέρον του ανθρώπου προς τον άνθρωπο».

Θέλω δε να υπενθυμίσω, επειδή έχει άμεση σχέση με τις δραστηριότητες της Έκκλησης της Ακρόπολης, ότι διανύουμε τη Δεκαετία του ΟΗΕ για την Πολιτιστική Ανάπτυξη, που άρχισε το 1988 και λήγει το 1997 και που κεντρικός της στόχος είναι να υπογραμμίσει τον παράγοντα άνθρωπο. Συνηθήσαμε να μιλάμε για οικονομικό κόστος, αλλά όχι για ανθρώπινο κόστος!... Φοβάμαι όμως, ότι ακόμη βρισκόμαστε στο θεωρητικό μόνο πλαίσιο των στόχων της Δεκαετίας.

Θα μου επιτρέψετε να εστιάσω τη σύντομη αντιφώνησή μου ακριβώς σ' αυτό το θέμα, επισημαίνοντας ορισμένα σημεία που ελπίζω να συμβάλλουν στο να φύγετε από αυτή την αίσουσα θετικά πρόβληματισμένοι.

Αποτελεί πραγματική ειρωνία ότι ενώ μετά τον τερματισμό του ψυχρού πολέμου ο κόσμος ανακουφίστηκε και αναθάρρυνε και μαζί του ο ΟΗΕ, του

οποίου το κύρος αναβαθμίστηκε, ξαφνικά ο κόσμος ορίγησε από το ξέσπασμα στρατιωτικών και άλλων βίαιων συγκρούσεων που προκλήθηκαν από την έξαρση θρησκευτικού και εθνικιστικού φανατισμού, καθώς και από άλλες αιτίες, με πρώτο θύμα τον ΟΗΕ και τη Δεκαετία Πολιτιστικής Ανάπτυξης.

Και είναι εύλογα και δραματικά τα ερωτήματα που αντιμετωπίζω στις ομιλίες μου σε εκπαιδευτικά ιδρύματα και οργανώσεις: για ποιά πολιτιστική ανάπτυξη μιλάτε, όταν έχουμε καθημερινά εκατόμβες θυμάτων σε πολεμικές συγκρούσεις, όταν οι εξοπλισμοί συνεχίζονται ακάθεκτοι (1 τρις δολάρια το 1990), όταν πεθαίνουν από την πείνα 15 εκατομμύρια παιδιά το χρόνο, όταν υπάρχουν ακόμη χώρες υπό ξένη στρατιωτική κατοχή, όταν υπάρχουν 17 εκατομμύρια πρόσφυγες, πολλές χιλιάδες αγνοούμενοι, όταν παραβιάζονται κατάφορα τα ανθρωπίνια δικαιώματα σε πολλές χώρες του κόσμου, όταν υπάρχουν 100 εκατομμύρια άστεγοι, 500 εκατομμύρια άνεργοι, 870 εκατομμύρια αναλφάβητοι, 2 δισεκατομμύρια σε περιοχές με σοβαρή ατμοσφαιρική ρύπανση, όταν το εμπόριο όπλων και ναρκωτικών αυξάνεται με γεωμετρική πρόοδο, όταν η διεθνής τρομοκρατία τείνει να εξελιχθεί σε νέα, ίσως χειρότερη, μορφή πολέμου, όταν ο πληνής γη κινδυνεύει σοβαρά από την τρύπα του όζοντος εξαιτίας ανεύθυνων ανθρωπίνων δραστηριοτήτων, όταν τα υγιή, ηθικά ανακλαστικά της διεθνούς κοινωνίας πάσχουν και η διαφθορά

και η κοινωνική αδικία απειλούν άμεσα τον κοινωνικό ιστό, όταν τέλος, ο ΟΗΕ, που υποτίθεται ότι πρέπει ν' αντιμετωπίσει τόσα ζωτικά προβλήματα, μασιτζίζεται από οικονομική κρίση!...

Αυτά τα δραματικά ερωτήματα ακούω σχεδόν καθημερινά με αγωνία και έντονο προβληματισμό και προσπαθώ ν' απαντήσω. Και όσον αφορά τον ΟΗΕ, η στερεότυπη απάντηση είναι ότι δεν είναι υπερκράτος, αλλά ένα παγκόσμιο συλλογικό όργανο που οι επιτυχίες του -αναμφισβήτητες σε ορισμένους τομείς- και οι αποτυχίες του -κυρίως στον πολιτικό τομέα- είναι συνάρτηση της πολιτικής βούλησης των κρατών μελών του, ιδιαίτερα των ισχυρών.

Κι οπωσδήποτε, όπως είναι γνωστό, στο φαύλο κύκλο των παραπάνω προβλημάτων, ιδιαίτερα όσων ανήκουν στον ακήρυκτο και ύπουλο πόλεμο στον κοινωνικό και πολιτιστικό τομέα, η διεξοδος εξακολουθεί να είναι πολλές φορές μόνο θεωρητική, εξαντλούμενη στα μέσα ενημέρωσης. Έφθασε δε η διεθνής κοινωνία σε τέτοιο οριακό σημείο, που να εκφράζεται επιγραμματικά από τη φράση ενός απλού ανθρώπου «κάθε είδηση και συμφορά» και ν' αποτελεί πλέον είδηση η απουσία συμφορών!...

Αλλά όπως είχε επισημάνει ο αείμνηστος Νικηφόρος Βρεττάκος, αναφερόμενος στο περιβάλλον «πριν χαλάσει το περιβάλλον κάτι άλλο έχει χαλάσει» (εννοώντας προφανώς τη σκέψη των ανθρώπων). Το ίδιο λοιπόν μπορεί να πει κανείς σήμερα για τα

γενικότερα προβλήματα που αντιμετωπίζει ο κόσμος, για να θυμηθούμε και το Λατινικό ρητό QUINTILLA PRUDENTIA REGITUR ORBIS (με πόση λίγη φρόνηση κυβερνάται ο κόσμος). Και είναι πλέον ηλίου φαινότορο μετά τη χρεωκοπία κάποιων κοινωνικών συστημάτων και κάποιων άλλων που κινδυνεύουν, ότι η αποτυχία τους οφείλεται στο γεγονός ότι παράβλεψαν και παραβλέπουν τον παράγοντα άνθρωπο!...

Πιστεύω όμως ότι η λύση υπάρχει και είναι εφικτή, αρκεί να υπάρξει πολιτική βούληση από εκείνους που μπορούν να προσφέρουν λύση. Και θα μου επιτρέψετε να επαναλάβω ό,τι είπα σε μια ραδιοφωνική συνέντευξη, σχετικά με το πρόβλημα της παγκόσμιας πείνας. Ο συνομιλητής μου αμφισβήτησε τη δυνατότητα επίλυσης του προβλήματος. Τον ρώτησα λοιπόν και το επαναλαμβάνω με όση υπευθυνότητα πρέπει να με διακρίνει; πώς είναι δυνατόν να δημιουργούνται αερογέφυρες από τη μια άκρη του κόσμου στην άλλη, μέσα σε ημέρες ή εβδομάδες, για τη μεταφορά χιλιάδων τανκς, αεροπλάνων, κανονιών και πάσης φύσεως πολεμικό υλικό, για ανθρωποκτόνους σκοπούς, και δεν είναι δυνατόν να δημιουργηθούν αερογέφυρες για τη μεταφορά τροφίμων και άλλων ειδών πρώτης ανάγκης; Απλώς είναι θέμα πολιτικής βούλησης όπως είναι και η αντιμετώπιση όλων των προβλημάτων που προαναφέρα, αρκεί να υπάρξει συναίνεση πέραν από ιδιοτελή συμφέροντα και σκοπιμότητες και μέσα στο πνεύμα του Χάρτη του ΟΗΕ και του Διεθνούς Δικαίου. Ο ΟΗΕ υπάρχει και οι μηχανισμοί του μπορούν ν' αντιμετωπίσουν τα προβλήματα αυτά εφόσον διαθέτουν την κατάλληλη έμπυση και υλική υποδομή.

Εκείνο που χρειάζεται, όπως τονίζει ο Γενικός Γραμματέας του ΟΗΕ στον ΟΔΗΓΟ ΕΙΡΗΝΗΣ, είναι «μια αίσθηση πελοίθησης ότι ο Οργανισμός θα ενεργήσει γρήγορα, με βεβαιότητα και αμεροληψία και χωρίς ν' αποδυναμώνεται από πολιτικό καιροσκοπισμό ή από διοικητική ή οικονομική ανεπάρκεια».

Και εκείνο που χρειάζεται, καθολικά, είναι μια ειρηνική επανάσταση του Ανθρώπου, μια επανάσταση της αγάπης, της αληθείας, της δικαιοσύνης, της

αξιοκρατίας, της αρετής και προπαντός της αίσθησης του μέτρου της ευθύνης και της πρόληψης για την υλοποίηση των ιδανικών του Χάρτη του ΟΗΕ και του τρίπτυχου της Έκκλησης της Ακρόπολης.

Κι ας αρχίσουμε από τα παιδιά και τους νέους, από την παιδεία, διότι όπως αναφέρει στη Διακήρυξή της η ΟΥΝΕΣΚΟ, «αφού οι πόλεμοι γεννιούνται στη σκέψη των ανθρώπων, εκεί πρέπει να οικοδομήσουμε την ειρήνη»!...

Όσον αφορά, τώρα, το άτομό μου, πρέπει να ομολογήσω ότι πολύ συγκινήθηκα από τη μεγάλη αυτή τιμή, αλλά συνάμα προβληματίστηκα. Αναρωτήθηκα αν κάνοντας το καθήκον μου σαν υπάλληλος του ΟΗΕ, έχω το δικαίωμα να δέχομαι τίτλους τιμής, τη στιγμή που οι δραστηριότητές μου για τις οποίες τιμώμαι, απορρέουν από τις υπηρεσιακές μου υποχρεώσεις. Όμως οι άνθρωποι που με τιμούν σήμερα -και τους είμαι ευγνωμών- σκέφθηκαν διαφορετικά. Σέβομαι και τιμώ την απόφασή τους. Όμως, πιστεύω ότι θα σεβασθούν και τη δική μου απόφαση να δεχθώ τη διάκριση αυτή, μόνο στο όνομα εκείνων των υπαλλήλων του ΟΗΕ -και πρώτα απ' όλους τους στρατιώτες της ειρήνης, που έδωσαν και δίνουν το αίμα τους για την ιερή αυτή υπόθεση και ακόμη σε όσους αγωνίζονται, πολλές φορές κάτω από αντίξοες συνθήκες, φυλακισμένοι, αγνοούμενοι, αδικημένοι ή αφανείς, για την ίδια ιερή υπόθεση, που πιστεύουν ότι ο αγώνας για την ειρήνη, για τα ιδανικά του ΟΗΕ, αποτελεί ανθρωπινό και ισόβιο καθήκον που δεν συναρτάται με καμιά αμοιβή ή υπηρεσιακή υποχρέωση!...

Θεωρώ δε υποχρέωσή μου αυτή τη στιγμή -που η τιμή και η αγάπη σας καθιστούν επιτακτικά, να υποσχεθώ, στον ιερό αυτό χώρο του πνεύματος, ενώπιον των εκλεκτών μελών της Επιτροπής της Έκκλησης της Ακρόπολης και των άλλων εκλεκτών παρισταμένων, ότι με τη δύναμη του Θεού και την αγάπη των συνεργιστών, δεν θα σταματήσω ν' αγωνίζομαι, εντός και εκτός ΟΗΕ, με όσες δυνάμεις έχω για την ειρήνη και τα άλλα ιδανικά του ΟΗΕ!... Γιατί πιστεύω ότι ο αγώνας για ιδανικά είναι το ακαταμάχητο κριτήριο της αληθινής ανθρώπινης διάστασης και το πιο γνήσιο εχέγγυο

πραγματικής δημιουργίας, σωτηρίας και λύτρωσης»!...

Στη συνέχεια η *Ευγενία Κουτσουλιέρη*, μέλος της Γραμματείας της ΕΚΚΛΗΣΗΣ της ΑΚΡΟΠΟΛΗΣ και υπεύθυνη σύνταξης του ΠΥΡΦΟΡΟΥ, αναφέρθηκε στο ποιητικό έργο του Παναγιώτη Καραφωτιά και απήγγειλε το ποίημά του *ΧΙΜΠΑΚΟΥΣΑ*, από την ποιητική συλλογή «*ΣΤΡΑΤΟΚΟΠΟΣ*», το οποίο και έτγχε ειδικής διάκρισης στον πανελλήνιο διαγωνισμό ποίησης της Δελφικής Αμφικτιονίας:

«Προ ολίγου ακούσαμε τον Πρόεδρο της ΕΚΚΛΗΣΗΣ της ΑΚΡΟΠΟΛΗΣ και Πρύτανη του Πολυτεχνείου, Νίκο Μαρκάτο, να μας μιλάει για την προσφορά και το έργο του Διευθύνοντα το γραφείο του ΟΗΕ στην Αθήνα, Παναγιώτη Καραφωτιά.

Εγώ θα προσπαθήσω να αναφερθώ, στην άλλη όψη του ίδιου νομίσματος, στο ποιητικό έργο του Παναγιώτη Καραφωτιά, στον ποιητή της Ειρήνης και της Αγάπης, *Πάνο Ελλήγγενη*, όπως είναι το φιλολογικό του ψευδώνυμο.

Είναι πραγματικά πολύ δύσκολο να μιλήσεις μέσα σε λίγα λεπτά για ένα έργο, που χωρίς να είναι υπερβολή αυτό, αγκαλιάζει όλες τις πτυχές της ανθρώπινης ύπαρξης, ακουμπά με δέος και συγκίνηση τα σύγχρονα προβλήματα και μένει ασυμβίβαστο, κρατώντας τα μεγάλα οράματα της ζωής, την ΑΛΗΘΕΙΑ, τη ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ και προπαντός την ΕΙΡΗΝΗ, ως αρχή και κατάληξη ενός πραγματικά ανθρώπινου κόσμου.

Ο Πάνος Ελλήγγενης, πρωτοεμφανίστηκε στα γραμμάτια το 1982, με την ποιητική συλλογή *ΣΤΡΑΤΟΚΟΠΟΣ 1* αφιερωμένη « *στους ποιητές που πολέμησαν και πολεμούν τον πόλεμο*». Το 1984 εκδίδεται ο *ΣΤΡΑΤΟΚΟΠΟΣ 2*, αφιερωμένος στους «*ασυμβίβαστους αγωνιστές της Ειρήνης*», το 1986 ο *ΣΤΡΑΤΟΚΟΠΟΣ 3*, αφιερωμένος « *στους νεκρούς αγωνιστές της Ειρήνης*» και το 1990 ο *ΣΤΡΑΤΟΚΟΠΟΣ 4*, αφιερωμένος « *στους αφανείς και αδικοχημένους αγωνιστές της Ειρήνης*».

Η πλήρης ποιητική συλλογή του *ΣΤΡΑΤΟΚΟΠΟΥ*, επανεκδίδεται με πρωτοβουλία του Κυβερνηείου των Μεσοδυτικών Πολιτειών της Παναρχαδικής Ομοσπονδίας Αμερικής, που αναλαμβάνει και την εκδοτική δαπάνη.

Ο Πάνος Ελλήγγενης, μέλος της Έταιρείας Ελλήνων Λογοτεχνών, τιμάται το 1986 με το Α΄ Βραβείο ποίησης για την Ειρήνη στον πανελλήνιο Διαγωνισμό της Δελφικής Αμφικτιονίας και το 1987, τιμάται με ειδική διάκριση στον ίδιο διαγωνισμό. Το 1989 του απονέμεται το Δεύτερο Διεθνές ποιητικό Βραβείο Ειρήνης και Φιλίας (ΠΕΚΤΣΙ).

Προσπαθώντας να μιλήσω για το έργο του ποιητή, δεν βρήκα καλύτερο τρόπο, από το να αναφερθώ σε αποσπάσματα από τα ποιήματά του, που φανερώνουν περισσότερο από κάθε έπαινο -που του αξίζει άλλωστε- το μεγαλειώδες, ασυμβίβαστο πνεύμα του, την φιλοσοφική του διάσταση, τον ανθρώπινο πόνο και τις αγωνίες του για το μέλλον της γης, για το μέλλον όλων μας.

Ο Πάνος Ελλήγγενης, είναι κατ' εξοχήν αντιπολεμικός ποιητής

*«Γκρεμίστε των πολέμων τα ηρώα
και τα συντρόμια τους σ' όλη τη γη
σκορπίστε
σκιάχτρα για τους πολεμόχαρους.
Κι ένα μονάχα Ηρώο χτίστε,
της πανανθρώπινης αδελφοσύνης»*

Νοιώθει, με την ειλικρίνεια που τον διακρίνει, το ποσοστό ευθύνης για τους πολέμους που συνταράσσουν τον πλανήτη, κι ενώ καταγγέλει αυτούς που αδυσώπητα αιματοκυλούν τον κόσμο, σκύβει το κεφάλι από ντροπή και με το μεγαλείο του ταπεινού, ζητά συνγνώμη από τους αδικοσκοτωμένους.

*«Ζητώ συγνώμη
από σας που φύγατε αφανείς,
δίχως τιμές και τρόπαια
ακούσιοι, εθελοντές σε μάχες άσκο-
πες,
που κάποιοι επιτήδειοι σοφίστη-
καν»*

Είναι ανελέητος στο κατηγορώ του για όσους λυμαινούνται το νέκταρ της ζωής, για όσους ποδοπατούν τα ιδανικά, για όσους εθελουφυλούν στον πόνο και την αγωνία των απλών ανθρώπων.

*«Μια χούφτα από μισάνθρωπους
τον κόσμο κατατρέχουν.
Τομαριστές χαϊρέκακοι από βλαμ-
μένη φύτρα.
Ό,τι απ' τη φύση χάσανε, το κλέ-
βουν απ' τους άλλους»*

Χτυπάει την αδιαφορία, θεωρώντας την αιτία για τα δεινά του κόσμου και σύμμαχο της πολεμόχαρης καταρακύλας, ενός κόσμου που θέλει να ζήσει, που παλεύει για να ζήσει, αλλά η αδιαφορία και ο φιλοτομαρισμός κάποιων, τον συντρίβουν

*«Είσαι συνυπεύθυνος
Όταν το άδικο γύρω σου ρημάζει,
και συ, κλεισμένος στο καβούκι σου,
αδιαφορείς ή τον σπονδαίο παρι-
στάνεις.
Άραγε, η αδικία στους άλλους σε
βλελεύει.
Δίχως αυτή, κάποιοι τρανοί, πώς θα
γινόνταν;»*

Μετρώντας τα βήματά του από το σκοτάδι στο φως, βάζει στην αντίπερα όχθη, σκοπό ζωής, καρδιάς, ψυχής και πνεύματος, την πανανθρώπινη αδελ-

φουσύνη, την Ειρήνη, που υπηρετήσε και υπηρετεί και από τη θέση του στον ΟΗΕ.

*«Ρώτησα ένα φαντάρο στη μεθόριο,
τί είναι Ειρήνη;
Κι εκείνος το φαντάρο φώναξε
σ' αντίπερα φυλάκιο του εχθρού,
κι αγκαλιαστήκανε και σπύσανε χορό»*

Κι άλλου, σε μια προσπάθεια προτροπής,

*«Δόστε τα χέρια άνθρωποι
κι αντάμα πορευτείτε,
περίσσεια να 'ν' η αγάπη σας
απέραντ' η ανοχή σας,
κομμάτι ο ένας τ' άλλονου
στον σύμπαντος τους κύκλους»*

Με πάθος υπερασπίζεται την Αλήθεια και τη Δικαιοσύνη.

*«Γιατί κάθε φορά που συμβιβάστηκες
τόσο μίκραιν' η ΑΛΗΘΕΙΑ
και τόσο μεγάλωναν οι αλυσίδες σου»*

Με ευγένεια και πόνο, αναλογίζεται το σταμάτημα του δρόμου

*«Για στοχάσου,
να μεγαλώνεις, να υποφέρεις, ν' αγωνίζεσαι
για μια τρανή ιδέα
και ξάφνου προδομένος να βρεθείς»*

Παίρνει όμως δύναμη από τον ανεξάντλητο λυρισμό του κι εκεί στη μέση του δρόμου, γίνεται ο ποιητής του έρωτα και της ομορφιάς

«Σουστείλα ένα μπουκέτο τριαντάφυλλα

*απ' το περιβόλι της αγάπης μου
Να μαραθούνε μην τ' αφήσεις... στην
καρδιά σου»*

Κι άλλου, με παράπονο και συντριβή.

*«Δεν ήρθες ποτέ...
Δεν είδα ποτέ την εικόνα της καρδιάς
μου στα μάτια σου»*

Η ποίησή του αυθεντική, γεμάτη μουσικότητα μες την απλότητά της, με χρώμα και χάρη, με πάθος και ενόραση, αγκαλιάζει όλες τις μεγάλες στιγμές της ζωής, δίνει άλλη διάσταση στα προβλήματα. Μιλάει για την πατρίδα, το Θεό, τις θυσίες, τους αγώνες, για την προσφυγιά και τη μετανάστευση, για το χωριό του, τις Κολλίνες Αρκαδίας, για την πολυπαθή Κύπρο, το Πολυτεχνείο, την Ίντρα, τον Ούλεφ Πάλμε, τον Μολδοίτς. Κι όλα αυτά, που βρίσκονται μέσα στην καρδιά του, τα εξωτερικεύει με σεμνότητα και πνευματική αγνότητα, με περηφάνεια και ευαισθησία, ψάχνοντας ανεξάντλητα να βρει τον άνθρωπο και την ανθρωπιά μέσα στην οικουμενική αγάπη και την συναδέλφωση όλων των λαών της γης.

*«Η ΑΝΟΙΞΗ είναι για όλους
για όλους ο ΗΛΙΟΣ
για όλους ο ΘΕΟΣ»*

Θα μπορούσε ειλικρινά κανείς, να μιλάει ώρες για το ποιητικό έργο του Πάνου Ελλήγενη, για τα μηνύματά του, το λυρισμό και την πνευματική του δύ-

ναμη. Θα μπορούσε κανείς να μιλάει ώρες για τον ποιητή της Ειρήνης, που

*«μ' ένα άσπρο περιστέρι κι ένα κλωνάρι ελιάς
πήγε να πολεμήσει, τον πόλεμο».*

Ο χρόνος δυστυχώς μιας τελετής όπως αυτή εδώ σήμερα, για να τιμηθεί αυτός ο χαρισματικός άνθρωπος, δεν το επιτρέπει.

Θα τελειώσω λοιπόν τη σύντομη αυτή αναφορά μου στο έργο του, μ' ένα δικό του ποίημα, που αναφέρεται στην καταστροφή από την ατομική έκρηξη της Χιροσίμα και του Ναγκασάκι και στις βαθιές πληγές που άφησε στην καρδιά και το διάβα του κόσμου, για όλες τις επόμενες γενιές.

Το ποίημα, που έτυχε ειδικής διάκρισης, έχει τίτλο *Χιμπακούσα*. Και Χιμπακούσα, ονομάζονται στην Ιαπωνία, όσοι επέζησαν ανάπηροι από την ατομική έκρηξη.»

*Χιμπακούσα,
Μίλησέ μου για τη Χιροσίμα.
Όμως, τα χείλη σου καμένα,
να μιλήσουν δε μπορούν.
Οδήγησέ με στον τόπο της φρίκης.
Όμως τα χέρια σου κομμένα,
ανήμπορα να μ' οδηγήσουν.
Κοίταξέ με να ιδώ τον ανείπωτο πόνο
της ψυχής σου.
Όμως τα μάτια σου νεκρά από τη
φοβερή λάβα.
Οι ρυτίδες ανακλώνουν βαθιά το
πρόσωπό σου,
χαρκακώνοντας ανεξίτηλα την αν-
θρώπινη συνείδηση.*

*Χιμπακούσα,
Πάρε τα δικά μου χείλη να φωνά-
ξεις,
να θρηνησεις, να διαμαρτυρηθείς.
Κι η κραυγή σου ν' αντηχήσει σ' ο-
λόκληρη την οικουμένη.
Κι η κραυγή σου να γίνει ιαχή ειρή-
νης.
Πάρε τα δικά μου χέρια να οδηγή-
σεις τον κόσμο
στον τόπο της οδύνης,
προσκύνημα και τάμα:
όλοι οι λαοί αντάμα
στη μάχη της ειρήνης.
Πάρε τα δικά μου μάτια να μετρή-
σεις
τους αμέτρητους νεκρούς.
Πάρε τα δάκρμά μου,
ατέλειωτη βροχή να γίνουν,
τα όπλα του θανάτου να σκορπί-
σουν,*

τις πληγές ν' απαλύνουν
των ζωντανών-νεκρών.

Χιμπακούσα,

Δεν είσαι συ τ' ανθρώπινο απολί-
θωμα της φρίκης στα Σόδομα.

Συ είσαι η Ιστορία, ματωμένη,

απ' τ' ανθρώπινο μίσος σημαδεμένη.

Συ είσαι το πανανθρώπινο ΣΥΜΒΟ-
ΛΟ-ΚΑΤΗΓΟΡΩ

ενάντια στους θύτες της ζωής.

Συ είσαι η πανανθρώπινη ΕΚΚΛΗ-
ΣΗ-ΚΡΑΥΓΗ

για ΕΙΡΗΝΗ κι ΑΔΕΡΦΟΣΥΝΗ.

Στο δεύτερο μέρος της εκδήλωσης, αναφορά μνήμης στον πυρηνικό αφανισμό της Χιροσίμα και του Ναγκασάκι, έκανε ο Γιώργος Τσαπάγας, ο οποίος και διάβασε αποσπάσματα από το βιβλίο της Εντίτα Μόρρις «Λουλούδια της Χιροσίμα». Μεταξύ άλλων ο κ. Τσαπάγας είπε:

«Τέτοιες μέρες, κάθε χρόνο, χιλιάδες κάτοικοι της Χιροσίμα, ρίχνουν άσπρους πανσέδες στα νερά του ποταμού Όθα, που κατάπτε είκοσι χιλιάδες ανθρώπους - φλεγόμενους πυρσούς, που έτρεχαν για να σβύσουν την πρωτοφανή στην ιστορία φωτιά που σκόρπισε η πρώτη ατομική βόμβα.

Τέτοια μέρα, εδώ και δώδεκα χρόνια, η ΕΚΚΛΗΣΗ της ΑΚΡΟΠΟΛΗΣ, κάνει αναφορά μνήμης στη φοβερή πυρηνική καταστροφή που εγκαίνιασε τη νέα εποχή του πυρηνικού τρόμου. Διπλός ο συμβολισμός: Η Χιροσίμα έγινε το παγκόσμιο σύμβολο μιας αλόγιστης βιβλικής καταστροφής, ενώ η Ακρόπολη της Αθήνας, παραμένει το διαχρονικό οικουμενικό σύμβολο της Ειρήνης, της Δημοκρατίας, του Πολιτισμού.

Για την ημέρα αυτή, που οι δυνάμεις του μαθητευόμενου μάγου, εξαπέλυσαν τον όλεθρο, επιχειρήσαμε να συνθέσουμε μερικά αποσπάσματα από το συμβολιστικό βιβλίο της Σουηδέζας συγγραφέως Εντίτα Μόρρις, το προλογικό σημείωμα του Μωρίς Πονς, σε μετάφραση του Νικηφόρου Βρεττάκου.

Εκείνο το πρωί, στις 6 Αυγούστου του 1945, ένας νέος πιλότος, μόλις 25 χρονών ο Κλωντ Έθερλυ, πετούσε πάνω από την Ιαπωνία μ' ένα αναγνωριστικό αεροπλάνο. Τον ακολουθούσε ένα βομβαρδιστικό που μετέφερε τη βόμβα που άνοιξε την κόλαση. Μια βόμβα που είχε μήκος τριών μέτρων,

ζύγιζε τέσσερις τόνους και βαφτίστηκε ανεπίτρεπτα από τις δημοσίες σχέσεις του αμερικανικού στρατού «το μικρό αγόρι». Στις οκτώ και τέταρτο ο Έθερλυ, βρίσκεται ακριβώς πάνω από την Χιροσίμα και δίνει εντολή στο βομβαρδιστικό, ν' αφήσει το «μικρό αγόρι» να πέσει. Στις οκτώ και τέταρτο της δης Αυγούστου του 1945 και σε κλάσματα δευτερολέπτου η Χιροσίμα έσβυνε από την επιφάνεια της γης. Η λίκια-ντον, όπως ονόμασαν την ατομική βόμβα οι Γιαπωνέζοι, σκόρπισε σ' εκείνο το χρόνο μηδέν, το μαρτυρικό θάνατο. Εβδομήντα οκτώ χιλιάδες νεκροί, πενήντα εννέα χιλιάδες τετρακόσιοι είκοσι πέντε οι φοιχτά παραμορφωμένοι και ασύγκριτα μεγαλύτερος αριθμός των ακρινοβολημένων από τη ραδιενέργεια που έσερναν σ' όλη τους τη ζωή τις φοβερές πληγές τους και μετέφεραν τις γενετικές βλάβες στους απογόνους τους. Να πως περιγράφει τη συγκλονιστική στιγμή η Εντίτα Μόρρις:

«Παντού γύρω μου υπάρχουν άνθρωποι που τρέχουν, που τρέχουν... με κνηγάνε με τα καρβοννιασμένα τους πρόσωπα, με κορυέλια σάρκας που έχουν ξεκολλήσει από τους ώμους τους και κρέμονται... Αντή η κοπέλλα με το φαγωμένο από τις φλόγες πρόσωπο, αυτός ο άνδρας που κουβαλάει στον ώμο τη νεκρή γυναίκα του. Εδώ, μια ομάδα μαθητές, στοιβαγμένοι ο ένας επάνω στον άλλο, όλοι νεκροί. Εκεί ένας σκύλος με τα πόδια πιασμένα μέσα στη λυωμένη άσφαλτο. Αυτό μας περιμένει

όλους, σκεπτόμαστε όσοι ζούμε, αν δεν τρέξουμε πολύ γρήγορα. Γρήγορα γρήγορα. Ή κάνουμε γρήγορα ή ψηνόμαστε ζωντανοί. Μακριά, μπροστά η μαύρη γραμμή του ποταμού Όθα, όπου χιλιάδες ρίχνονται στα νερά του. Σαν ζωντανοί πυρσού με τα μαλλιά φλογισμένα, οι γυναίκες ρίχνονται σαν τσαμιά σταφύλια από τις όχθες. Να γιατί ο ποταμός Όθα είναι κοινός τάφος που δέχεται κάθε χρόνο τους άσπρους πανσέδες».

Ο πόλεμος τελείωσε κάποια μέρα, όχι όμως και για χιλιάδες νεκροζώντανους της Χιροσίμα. Η πυρηνική ενέργεια δημιούργησε εκεί ένα νέο είδος ανθρώπινων πλασμάτων, αυτών που σημαδεύτηκαν για όλη τους τη ζωή από τη ραδιενέργεια. Είναι αυτοί που επιζήσανε στη Χιροσίμα, οι «Χιμπακούσα», οι «Σειζουόσας». Είναι αυτοί με τις μεγάλες χειλοειδείς πληγές, που ποτέ δεν κλείνουν, που τους τρώνε τους ώμους και τις πλάτες, είναι αυτοί που τους λείπουν τα αυτιά, η μύτη, κομμάτια από το πρόσωπο, που εξαφανίστηκαν από την ακτινοβολία. Είναι όσοι προσβάλλονται από μια νέα πρωτοφανέρωτη αρρώστια, που κάνει τα χέρια να φουσκώνουν, το πρόσωπο να διογκώνεται, τα χείλη να σαίζουν και τους οδηγεί στο θάνατο μπροστά στα μάτια των ανίσχυρών να τους βοηθήσουν γατρώδων. Η φρίκη όμως δεν τελειώνει σ' αυτή τη γενιά. Το χειρότερο είναι ότι οι χτυπημένοι από τη ραδιενέργεια άνθρωποι, άνδρες και γυναίκες, δεν ξέρουν τι λογής πλάσμα θα

φέρουν στον κόσμο. Συγκλονιστική και αποτρόπαιη είναι η εικόνα που δίνει ύστερα από έρευνες και πειραματισμούς ο δόκτωρ Ντομότο: «Υστερα από την ακτινοβολήση το ψάρι βγάζει δύο κεφάλια, έχει τέσσερα μάτια. Το ίδιο μπορεί να συμβεί και στους ανθρώπους. Τα άτομα που έχουν δεχθεί αυτή την ακτινοβολία, δεν μπορούν ποτέ να είναι σίγουρα, ότι και τα τρισέγγονά τους ακόμη, δεν θα έχουν αυτές τις τρομακτικές γενετικές αλλοιώσεις, σαν αυτά τα τερατόμορφα πλάσματα».

Σ' ένα ποίημα του αφιερωμένο στο Ρόμπερτ Οππενχάιμ, ο Νικηφόρος Βρεττάκος έγραψε αυτούς τους συγκλονιστικούς στίχους:

«... Είμαι αυτός που επέζησε, φίλε Οππενχάιμ.

*Τα χέρια μου και τα πόδια μου τάχω
ξεθάψει από τη Χιροσίμα
Τα χείλη μου γίνηκαν σκόνη και πέ-
σανε.*

*Μόνο το στόμα μου έμεινε ν' ανοι-
γοκλείνει*

*τ' άσπρο μου σαν ασβεστωμένο πρό-
σωπο,
δε μπορεί πια να κλάψει, να γελάσει,
νάχει ένα όνομα...»*

Μόνο το στόμα έμεινε ν' ανοιγοκλείνει σ' αυτό το φάσμα ανθρώπου. Πέρασε όμως στα στόματα όλου του κόσμου η εναγώνια κραυγή: ΠΟΤΕ ΠΙΑ - ΟΧΙ, ΠΟΤΕ ΠΙΑ ΧΙΡΟΣΙΜΑ. Είναι η παγκόσμια κραυγή που και σήμερα έχει όλη τη δραματική της βαρύτητα, καθώς μεγάλες ποσότητες πυρηνικών όπλων, βρίσκονται σε ετοιμότητα, τό-

νοι ολόκληροι πυρηνικών υλών βρίσκονται συσσωρευμένοι, ενώ η πυρηνική τεχνολογία, προσφέρεται σε όποιον μπορεί να πληρώσει. Γι' αυτό και θα επαναλάβουμε την επίκληση του Μωρίς Πονς στη σημερινή μας αναφορά μνήμης: «Ορκίζομαι ότι θα αφιερώσω όλη τη ζωή μου για να εμποδίσω να ξαναγίνουν τέτοιες φρικαλεότητες».

Στο τρίτο μέρος της εκδήλωσης, ο Δήμαρχος Λαυρεωτικής Κ. Πόγκα, απήχθη σύντομο χαιρετισμό και αναφέρθηκε στην αναγκαιότητα αποπυρηνικοποίησης και την εξασφάλιση αναβάθμισης της ζωής για όλους τους λαούς της γης και επικράτησης της Ειρήνης.

Η εκδήλωση έκλεισε με τη Δημοτική Φιλαρμονική του Λαυρίου, που υπό την διεύθυνση του μαέστρου της Γιάννη Γλαντζή, ερμήνευσε κομμάτια του σύγχρονου και κλασικού ρεπερτορίου, καθώς και μουσικά έργα του Γιάννη Γλαντζή, σχετιζόμενα με το πνεύμα της εκδήλωσης, τα οποία και έτυχαν ένθερμης υποδοχής από το κοινό της αίθουσας. Άλλωστε το πολυπληθές ακροατήριο, καταχειροκρότησε το πρόγραμμα της Φιλαρμονικής, που ερμηνεύτηκε με εξάισιο τρόπο από τους σολίστ-μουσικούς, εκφράζοντας πηγαία τον ενθουσιασμό του για τους ανθρώπους αυτούς, που παρό τα προβλήματα που αντιμετώπισαν πρόσφατα στο Λαύριο, ήρθαν να συμπαρασταθούν και να ε-

νώσουν τον αγώνα τους για την επικράτηση της Ειρήνης στον κόσμο.

Η *Δημοτική Φιλαρμονική Λαυρίου*, ιδρύθηκε το έτος 1962 και αποτελεί ιστορική συνέχεια των Φιλαρμονικών της Γαλλικής και Ελληνικής Εταιρείας Λαυρίου, με παλαιά και πλούσια παράδοση.

Με μια διακοπή μερικών ετών, επανεικλήθηκε το 1979 και συνεχίζει τη δραστηριότητά της μέχρι σήμερα. Παίρνει μέρος σε όλες τις τοπικές εκδηλώσεις της πόλης του Λαυρίου και κατά τη διάρκεια του έτους, παρουσιάζει ποικίλα προγράμματα. Το δυναμικό της, αποτελείται κυρίως από νέους μαθητές και συμπληρώνεται με εκτελεστές διαφόρων ηλικιών. Το ρεπερτόριό της περιλαμβάνει, εισαγωγές, άριες από όπερες, αυτοτελή κομμάτια και επιλογές από έργα Ελλήνων και ξένων συνθετών, δημόδη, εμβατήρια κ.λπ. Έχει κατ' επανάληψη δώσει συναυλίες σε διάφορα μέρη της Ελλάδας με εξαιρετική επιτυχία.

Η επαναικλήλωση της Φιλαρμονικής συνδέεται με την διεύθυνσή της από τον Γιάννη Γλαντζή, ο οποίος και ανέλαβε τη Φιλαρμονική το έτος 1979. Ο Γιάννης Γλαντζής, γεννήθηκε στο Λαύριο. Σπούδασε επί σειρά ετών στο Εθνικό Ωδείο Αθηνών και στο Ωδείο Μουσική Παιδεία, κλασικό τραγούδι, ανώτερα θεωρητικά και πιάνο. Συνέχισε τις σπουδές του στο Richard Strauss Konservatorium και στην ανώτατη Μουσική Ακαδημία του Μονάχου της Γερμανίας.

Μετά το πέρας της εκδήλωσης, παρετέθη δεξίωση στους προσκεκλημένους, που ήταν ευγενής προσφορά του Διευθυντού των Σχολών ΩΜΕΓΑ κ. Γιώργου Σιότροπου.

Από τη στήλη αυτή του περιοδικού, η ΕΚΚΛΗΣΗ της ΑΚΡΟΠΟΛΗΣ και ο Πρόεδρος της Πρύτανης ΕΜΠ, ευχαριστούν όσους προσεφέρθησαν ανιδιοτελώς για την επιτυχία της εκδήλωσης αυτής και ιδιαίτερος το Δήμαρχο Λαυρίου κ. Πόγκα, το μαέστρο Γιάννη Γλαντζή και την Φιλαρμονική Λαυρίου, το γλύπτη Γιώργο Καλακαλλά, τον Γιώργο Σιότροπο και τα γραφεία των Δημοσίων Σχέσεων και Εκδόσεων ΕΜΠ.

Πορεία Ειρήνης στο Λαύριο

Σειρά πολιτιστικών εκδηλώσεων, οργάνωσε η δημοτική αρχή Λαυρίου και τοπικοί φορείς και παράγοντες, με την ενεργητική συμμετοχή και ενίσχυση της ΕΚΚΛΗΣΗΣ της ΑΚΡΟΠΟΛΗΣ.

Οι εκδηλώσεις που διήρκεσαν ένα τρίμηνο, άρχισαν την Κυριακή 4 Ιουλίου, με πορεία Ειρήνης που είχε εκκίνηση την κεντρική πλατεία Λαυρίου και κατάληξη το ναό του Ποσειδώνα στο Σούνιο, με τη συμμετοχή πολλών κατοίκων και των μελών της Γραμματείας της ΕΚΚΛΗΣΗΣ της ΑΚΡΟΠΟΛΗΣ, Γ. Τσαλόγα, ειδ. γραμματέα, Ρ. Γύζη, Ε. Κουτσουλιέρη και Σ. Γιουρुकέλη. Εκ μέρους του Πολυτεχνείου, έλαβε μέρος ο γλύπτης Γ. Καλακαλλάς.

Στην κατάληξη της πορείας στο ναό του Ποσειδώνα, ο δήμαρχος κ. Κ. Πόγκας, απηύθυνε χαιρετισμό και αναφέθηκε στα νοήματα της εκδήλωσης:

«Αγαπητοί φίλοι της «ΕΚΚΛΗΣΗΣ της ΑΚΡΟΠΟΛΗΣ», αγαπητοί φίλοι της Ειρήνης, που περπατήσατε και είσθε μαζί μας. Περπατήσαμε σήμερα από το Λαύριο στο Σούνιο, πραγματοποιώντας την Ε' πορεία Ειρήνης, για να ενώσουμε τη φωνή μας στο Ελληνικό και παγκόσμιο φιλειρηνικό κίνημα, για να εκφράσουμε την αντίθεσή μας στους πυρηνικούς και συμβατικούς εξοπλισμούς. Στην οργάνωση της πορείας μας, συμμετέχει η ΕΚΚΛΗΣΗ της ΑΚΡΟΠΟΛΗΣ, που Πρόεδρος της είναι ο Πρύτανης του Πολυτεχνείου κ. Μαρκάτος και στην οποία συμμετέχουν προσωπικότητες του πνευματικού και επιστημονικού κόσμου.

Αγαπητοί φίλοι,

Κανένα άλλο πρόβλημα της ανθρωπότητας δεν ήταν τόσο ελεήγον όσο είναι το πρόβλημα των πυρηνικών και γενικά των πολεμικών εξοπλισμών. Αλλά και κανένα άλλο καθήκον των λαών και κάθε ανθρώπου πάνω στη γη, δεν είναι τόσο επιτακτικό και επιβεβλημένο, όσο ο καθημερινός αγώνας και η ευρύτερη κινητοποίηση των ανθρώπων, για την εξασφάλιση ειρηνικών σχέσεων ανάμεσα στους λαούς της γης.

Οι ελπίδες των λαών της γης, για καταστροφή των πυρηνικών εξοπλισμών αλλά και σταδιακή μείωση των συμβατικών όπλων που άρχισαν να διαφαινούνται μετά τις συμφωνίες των δύο υπερδυνάμεων, έχουν αρχίσει να δια-

ψεύδονται μετά την πολυδιαφημισμένη «Νέα Τάξη Πραγμάτων».

Έτσι, καθημερινά γινόμαστε μάρτυρες εντάσεων που οδηγούν σε τοπικούς πολέμους, που συντηρούν τους πολεμικούς μηχανισμούς, που απορροφούν οικονομικούς πόρους, οι οποίοι αφαιρούνται από τις δαπάνες κοινωνικού χαρακτήρα, ενώ η φτώχεια και η πείνα στέλνει στο θάνατο εκατομμύρια παιδιά στις υπανάπτυκτες χώρες του τρίτου κόσμου.

Η έκρηξη στα Βαλκάνια, στη γειτονική Βοσνία, που προκάλεσαν τα οικονομικά και πολιτικά συμφέροντα των μεγάλων, είναι αποκαλυπτική για τους κινδύνους που διατρέχει η ειρήνη στον κόσμο.

Τα πολυάριθμα, καθημερινά θύματα, οι ανυπολόγιστες οικονομικές καταστροφές, τα εκατομμύρια των προσφύγων που εκπατρίζονται για να γλυτώσουν από την πολεμική βία, τα εκατομμύρια των ανέργων που μαστίζουν όλους σχεδόν τους χώρους του κόσμου, αποτελούν τον καθημερινό εφιάλτη της εποχής μας.

Ο οργανισμός των Ηνωμένων Εθνών, έχει μεταβληθεί σε όργανο, όχι της παγκόσμιας κοινότητας για την εξασφάλιση της ειρηνικής έννομης τάξης, αλλά όργανο που υπηρετεί τα συμφέροντα της μεγάλης υπερδύναμης. Οι αποφάσεις και τα ψηφίσματά του για την Κύπρο, μένουν χωρίς κανένα αντίκρισμα.

Η οικονομική κρίση και η αστάθεια, έχουν επιτείνει την καθημερινή αγωνία

επικεφαλής το δήμαρχό σας και μέλος από πολλά χρόνια του Προεδρείου της ΕΚΚΛΗΣΗΣ της ΑΚΡΟΠΟΛΗΣ, Κώστα Πόγκα, έρχεται να υπογραμμίσει το γεγονός ότι, οι αγωνίες σας για τη ζωή και για την επιβίωση, συνδέονται αναπόσπαστα με την υπεράσπιση της Ειρήνης και το περιεχόμενό της, στη νέα ιστορική πραγματικότητα.

Είναι φανερό σε όλους ότι, η αυτοκλήθεισα «νέα τάξη», που ακολούθησε την περίοδο του ψυχρού πολέμου, μόνο την τάξη δεν εξασφάλισε και η Ειρήνη ήθελε χωρίς Ειρήνη, καθώς μαίνονται τοπικοί πόλεμοι και περιφερειακές συγκρούσεις, με αποκορύφωμα την εκρηκτική κατάσπαση που έχει δημιουργηθεί στη γειτονιά μας, με τον πόλεμο στη Βοσνία και τον κίνδυνο επέκτασής του. Παράλληλα, επεκτείνεται η οικονομική κρίση, η ανεργία, οι αρωστίες, ιδιαίτερα στις χώρες του τρίτου κόσμου, καταστρέφεται το περιβάλλον, υποβαθμίζεται η πολιτιστική και πολιτισμική ταυτότητα, ενώ η επέκταση των ναρκωτικών παίρνει δραματικό χαρακτήρα.

Στους νέους αυτούς κινδύνους και τη μονοκατορική αντίληψη της «νέας τάξης», έρχεται να προστεθεί η επικίνδυνη αναβίωση του νεοναζισμού, του ρατσισμού και του επιθετικού εθνικισμού, δείγματα των οποίων αντιμετωπίζουμε και στη χώρα μας.

Για όλους αυτούς τους λόγους, η κινητοποίηση των φιλειρηνικών ανθρώπων, όπως αυτή που πραγματοποιήθηκε σήμερα, όπως οι δεκάδες πολιτιστικές, μορφωτικές, μουσικές και άλλες εκδηλώσεις που κλιμακώνει ο δήμος σας, τοπικές οργανώσεις και παράγοντες, αποτελεί τη δυναμική απάντησή σας στην επίσημη εγκατάλειψη. Το Λαύριο που αγωνίζεται, δίνει ένα υψηλό παράδειγμα και αυτή την αντίστασή σας στη φθορά, είναι απορασισμένη να ενισχύσει η ΕΚΚΛΗΣΗ της ΑΚΡΟΠΟΛΗΣ.

Απ' αυτόν τον ιστορικό χώρο, πρέπει να διακηρύξουμε ότι είμαστε αποφασισμένοι, να υπερασπισθούμε όλοι μαζί, το δικαίωμα στη ζωή και τις ειρηνικές κατακτήσεις. Το Λαύριο των παλιών και νέων αγώνων, δείχνει το δρόμο».

Η Ευγενία Κουτσουλιέρη, έλαβε το λόγο στη συνέχεια και είπε τα εξής:

«Είμαι πραγματικά πολύ συγκινημένη που βρίσκομαι εδώ μαζί σας, γι' αυτό τον πολύ σπουδαίο σκοπό, όπως είναι η διαφύλαξη της Ειρήνης στον κόσμο.

Με το Λαύριο με δένουν δεσμοί καταγωγής... και αγωγής. Εδώ γεννήθηκε η μητέρα μου, όταν η οικογένειά της κατέφυγε πρόσφυγας και γατζώθηκε σ'

των λαών και η αβεβαιότητα των απλών ανθρώπων, όλο και μεγαλώνει.

Η χώρα μας δοκιμάζεται από τις συνεπείες αυτής της κρίσης και η σωβινοπιστική πολιτική της γειτονικής Τουρκίας, μας υποχρεώνει να ξεδεύουμε το υψηλότερο ποσοστό χρημάτων, για αμυντική προετοιμασία.

Το περιβαλλοντικό σύστημα του πλανήτη, που φιλοξένησε την ανθρώπινη παρουσία για εκατομμύρια χρόνια, έχει διασαλευθεί από τις ανεξέλεγκτες και βάρβαρες ανθρώπινες επεμβάσεις και καθημερινά μας εκδικείται.

Σ' αυτή την καταστροφική πορεία, κανείς δεν μπορεί να μείνει αδιάφορος, κανείς δεν μπορεί να κοιμάται ήσυχος και ακόμη να υποκρίνεται πως πασχίζει για την καλύτερη ζωή των παιδιών που φέρνει στον κόσμο.

Κάτω από τα άβυσθα αλλά επιβλητικά ανά τα μάρμαρα τον αρχαίο ναό, που άντεξαν στη φθορά του χρόνου και αποτελούν μνημείο της ανθρώπινης δημιουργίας, δίνουμε υπόσχεση πως θα συνεχίσουμε τον αγώνα για να ζήσουμε ειρηνικά, για να σταματήσουν οι εξοπλισμοί και η πολεμική προετοιμασία, για να μη ζούμε καθημερινά με τον εφιάλτη των πολεμικών συγκρούσεων και των αποκροστικών εικόνων της Βοσνίας, της Σομαλίας, του Κουρδιστάν.

Καλούμε την Κυβέρνηση και τα Πολιτικά κόμματα, να πάρουν πρωτοβουλίες για συνεργασία και ειρηνική συμβίωση των λαών, για την προστασία της ζωής και του πολιτισμού που έφτιαξαν οι άνθρωποι στη μακρόχρονη πορεία της ιστορίας τους.

Γι' αυτούς τους οικονομικούς στόχους, περπατήσαμε σήμερα και θα

περπατάμε κάθε χρόνο, για να σταματήσει η πολεμική παραφροσύνη που απειλεί με αφανισμό την δημοκρατική πορεία της ανθρώπινης ζωής».

Εκ μέρους της ΕΚΚΛΗΣΗΣ της ΑΚΡΟΠΟΛΗΣ, μίλησαν ο ειδικ. γραμματέας κ. Γ. Τσαλόγας και η Ε. Κουτσουλιέρη, η οποία απήγγειλε και ένα ποίημά της. Η Ρ. Γύζη, προϊσταμένη του γραφείου δημοσίων σχέσεων ΕΜΠ και μέλος της Γραμματείας της ΕΚΚΛΗΣΗΣ της ΑΚΡΟΠΟΛΗΣ, στην κατάληξη της πορείας, τιμητικά ελευθέρωσε ένα περιστέρι, σύμβολο Ειρήνης.

Ο κ Τσαλόγας, κατά την ομιλία του είπε τα εξής:

«Εκ μέρους του Προέδρου μας Νίκου Μαρκάτου, Πρύτανη του ΕΜΠ, της Γραμματείας της ΕΚΚΛΗΣΗΣ της ΑΚΡΟΠΟΛΗΣ για την Ειρήνη, τη Ζωή και το Πολιτισμό, μέλη της οποίας συμπορευθήκαμε σήμερα μαζί σας στο ναό του Ποσειδώνα στο Σούνιο, σας μεταφέρουμε χαιρετισμό τιμής και συμπαραστάσης. Τιμή στο Λαύριο και τους κατοίκους του που δεν υποτάσσονται, που διεκδικούν, που αγωνίζονται για να βγουν από το σημερινό δραματικό αδιέξοδο, την ανεργία, τα κλειστά εργοστάσια. Τιμούμε το Λαύριο των αγώνων, που αντιτάσσεται στις καταπατήσεις, ακόμη και αρχαιολογικών χώρων και δασικών περιοχών, γιατί αντιλαμβάνεται ότι οι περιβαλλοντικές καταστροφές και η διατάραξη της οικολογικής ισορροπίας, θα προσθέσουν νέα δεινά στην υποβαθμισμένη αυτή περιοχή, που έχει εγκαταληφθεί από την πολιτεία.

Η πορεία Ειρήνης που πραγματοποιήσατε για πέμπτο χρόνο σήμερα, με

αυτή τη γη, με την μεγάλη ιστορία και τη μεγάλη λάμψη.

Δεν θέλω να καταχραστώ της υλομότης σας. Ξέρω ότι όλοι είμαστε κουρασμένοι. Μόνο στο σώμα βέβαια. Το πνεύμα δεν κουράζεται ποτέ. Κι' αυτό από μόνο του είναι ένα μήνυμα.

Θα σας απαγγείλω ένα μικρό μόνο ποιήμα μου, από τη συλλογή της «Γης το Δαχτυλίδι», όπως προανέφερε ο Ειδικός Γραμματέας της ΕΚΚΛΗΣΗΣ της ΑΚΡΟΠΟΛΗΣ, ο φίλος δημοσιογράφος, Γιώργος Τσαλόγας».

Εμείς που γεννηθήκαμε
στον χρόνο την καμπή
σαν άστρα που ανατείλανε
σ' ελπιδοφόρο ασκέρι.
Εμείς που μες τις χούφτες μας
ακούμπησε η ζωή
και μες τα μάτια άραξε
γαλήνιο τ' αγέρι.

Εμείς τα χέρια σφύξαμε
με δύναμη κι ορμή.

Αν έχει ήλιο η καρδιά
το φως δεν θα χαθεί.

Εμείς που γεννηθήκαμε
στον χρόνο την καμπή
και τα φτερά απλώνουμε
σ' απάτητο λημέρι,
ένα κομμάτι τ' ουρανού
κρατάμε στην ψυχή
κι ένα κομμάτι της αυγής
σα λάβαρο στο χέρι.

Εμείς που όρκο δώσαμε
και μένουμε πιστοί.
Όταν η Ειρήνη κυβερνά
Κερδίζει κι η ζωή.

Η εκδήλωση ολοκληρώθηκε στο τουριστικό περίπτερο Σουνίου, με τη θαυμάσια εκτέλεση έργων κλασσικού και σύγχρονου ρεπερτορίου, από τη δημοτική φιλαρμονική Λαυρίου, υπό την πραγματικά εξαιρετη διδασκαλία και διεύθυνση του μαέστρου Γιάννη Γλαντζή.

Το μουσικό πρόγραμμα που καταχειροκροτήθηκε, περιελάμβανε: το χορωδιακό από το Ναμπούκο του Βέρντι, τη Χαμπανέρα από την Κάρμεν του Μπιζέ, τη μουσική από άριες των Μπόεμ του Ποντοίνι, Τροβατόρε, Τραβιάτα και Ερνάνης του Βέρντι, το βαλς σε μι ύφεση του Τσαϊκόφσκυ, τη Βαρκαρόλα από τα Παραμύθια του Χόφμαν, του Όφεμπαχ, δύο ναπολιτάνικες καντσονέτες, επιλογή από αμερικάνικες, ρώσικες και τογγάνικες γνωστές επιτυχίες. Η φιλαρμονική έκλεισε το πρόγραμμά της, με τη θαυμάσια εκτέλεση του έργου «Στο φως του Φεγγαριού», αφιερωμένο στην πανσέληνο που φώτιζε μαγευτικά το ναό του Ποσειδώνα και τη γαλήνεμένη θάλασσα.

Τη μουσική εκδήλωση παρακολούθησε και ο βουλευτής κ. Αθανάσιος Κανελλόπουλος και εκ μέρους του ΕΜΠ, ο γλύπτης Γιώργος Καλακαλλάς.

Δελτία τύπου

Από τη Γραμματεία της «ΕΚΚΛΗΣΗΣ της ΑΚΡΟΠΟΛΗΣ»,
εκδόθηκαν τα εξής δελτία τύπου, που ανακοινώθηκαν στον ημερήσιο τύπο

Κατά των προκλήσεων του Λεπέν

Στο όνομα των δημοκρατικών θεσμών, ο ακροδεξιός κ. Ζαν Μαρί Λεπέν, διαμαρτύρεται για τις αντιδράσεις του Ελληνικού λαού, για τη σύναξη του κόμματός του στην Κέρκυρα.

Στο όνομα όμως αυτών των ίδιων θεσμών, τους οποίους η παράταξή του υπονομεύει, ο κ. Λεπέν δεν λέει λέξη για την έκρηξη της νεοναζιστικής βίας και του ρατσισμού στη Γερμανία και σε πολλές περιοχές.

Αντίθετα, ο κ. Λεπέν, λησμονώντας τα δεινά που υπέστη ο λαός μας κατά τη διάρκεια της φασιστικής κατοχής, παρεμβαίνει προκλητικότερα στα εσωτερικά μας ζητήματα, ακόμη και σε ό,τι αφορά τη δημοτική αρχή της Κέρκυρας.

Η «ΕΚΚΛΗΣΗ της ΑΚΡΟΠΟΛΗΣ, για την Ειρήνη, τη Ζωή και τον Πολιτισμό», που μέσα στους προσανατολισμούς της συγκαταλέγει και την αντί-

θεση κατά του ρατσισμού, συμμερίζεται τις αντιδράσεις του λαού μας και σέβεται τους αγώνες του, για τη διατήρηση της εσωτερικής ειρήνης και των δημοκρατικών κατακτήσεων που υπονομεύονται από τις πράξεις βίας του νεοναζισμού.

Βανδαλισμοί σε ελληνικά νεκροταφεία

Η βεβήλωση και η καταστροφή τάφων και οι βανδαλισμοί που ακολούθησαν, σχεδόν ταυτόχρονα, σε ελληνικά νεκροταφεία της Τουρκίας και της Αλβανίας, ανεξάρτητα από τα κέντρα

απ' όπου εκπορεύονται, συνιστούν μια άλλη μορφή ρατσισμού και επιθετικότητας, που έρχονται να προστεθούν στις πράξεις βίας κατά των ζωντανών, ιδιαίτερα στη Γερμανία.

Η «ΕΚΚΛΗΣΗ της ΑΚΡΟΠΟΛΗΣ, για την Ειρήνη, τη Ζωή και τον Πολιτισμό», υλογραμμίζει ιδιαίτερα αυτή την ανίερη και ανόσια μορφή επιθετικότητας και επισημαίνει την ανάγκη

δραστηρίας παρέμβασης της Πολιτείας και των άλλων φορέων της κοινωνικής ζωής, για την αυστηρή κατα-

δίξη τέτοιων πράξεων, που δυναμιτίζουν τις σχέσεις των λαών.

Εκδήλωση κατά του νεοναζισμού

«Απαιτείται κοινή δράση για ένα νέο μεγάλο κίνημα αντίστασης καθώς η ξενοφοβία, ο ρατσισμός και η μισαλλοδοξία απλώνεται απειλητικά στην Ευρώπη».

Αυτό υπογραμμίζεται στο ψήφισμα που διάβασε στο χώρο του Αγνώστου Στρατιώτη, ο Πρύτανης του Πολυτεχνείου Νίκος Μαρκάτος, Αντιπρόεδρος της Κίνησης Πολιτών κατά του ρατσισμού και Πρόεδρος της «ΕΚΚΛΗΣΗΣ της ΑΚΡΟΠΟΛΗΣ», για την Ειρήνη και τη Ζωή και τον Πολιτισμό.

Στο ψήφισμα εκφράζεται η αλληλεγγύη στα αντιρατσιστικά κινήματα που αναπτύσσονται στην Ευρώπη και προτείνεται να οριστεί από κοινού με αυτά η 1η Δεκεμβρίου 1993 -που είναι και παγκόσμια ημέρα του ΟΗΕ για τα ανθρώπινα δικαιώματα- ημέρα δράσης κατά του ρατσισμού.

Το ψήφισμα αυτό, εγκρίθηκε κατά τη διάρκεια της εκδήλωσης που οργανώθηκε από την «Κίνηση των Πολιτών κατά του ρατσισμού» με τη συμμετοχή της «ΕΚΚΛΗΣΗΣ της ΑΚΡΟΠΟΛΗΣ για την Ειρήνη, τη Ζωή και τον Πολι-

τισμό», για την επέτειο μνήμης των 54 χρόνων από την έναρξη του Β΄ Παγκοσμίου Πολέμου, με τη ναζιστική εισβολή στην Πολωνία.

Οι παρευρισκόμενοι, κατέθεσαν λουλούδια, κλαδιά δάφνης και αγριελιάς στο μνημείο του Αγνώστου Στρατιώτη, τιμώντας τα εκατομμύρια θύματα της χιτλερικής θηριωδίας και υπενθυμίζοντας ότι οι λαοί δεν πρέπει να επιτρέψουν ποτέ πια τη νεκρανάσταση του φασισμού, του ρατσισμού και του εθνικισμού.

Επαναπατρισμός Ρωσσοποντίων

Η «ΕΚΚΛΗΣΗ της ΑΚΡΟΠΟΛΗΣ για την Ειρήνη, τη Ζωή και τον Πολιτισμό», εκφράζει την ελπίδα ότι η άφιξη των υπερχιλίων Ρωσο-Ίοντιών στην Ελλάδα, δεν θα συρρικνωθεί στα όρια της επίσημης κυβερνητικής τελετής υποδοχής, χωρίς συνέχεια.

Αντίθετα, οι ταλαιπωρημένοι αυτοί άνθρωποι, πρέπει να αντιμετωπιστούν με συνέπεια και ενιαιοσμία, ώστε να

βρουν σταθερή στέγη και προ παντός παραγωγική απασχόληση και υγειονομική κάλυψη και περίθαλψη.

Ο Ποντιακός Ελληνισμός και το μικρό μέρος που επαναπατριστηκε, που τόσες δοκιμασίες υπέστη κατά το διάστημα της ιστορικής διαδρομής, πρέπει να αντιμετωπιστεί σε σταθερή βάση, τόσο από την πολιτεία όσο και από φορείς, οργανώσεις, ώστε να ενταχθεί

οργανικά και να αποτελέσει δημιουργικό στοιχείο με τη δραστηριότητα που το χαρακτηρίζει.

Η ΕΚΚΛΗΣΗ της ΑΚΡΟΠΟΛΗΣ, είναι διατεθειμένη, να δραστηριοποιηθεί με βάση και το ενδιαφέρον που θα επιδειξει η Πολιτεία, για την παροχή κάθε δυνατής συνδρομής.

Αντιμετώπιση νεοναζισμού

Πενήντα τέσσερα χρόνια έκλεισαν την 1η Σεπτεμβρίου, από την ημέρα που οι Χιτλερικές μηχανοκίνητες ορδές, εισέβαλαν στην Πολωνία, αρχίζοντας έτσι το φοβερότερο στην ιστορία ανθρωποκτόνο πόλεμο.

Αυτή την ημέρα η μνήμη στρέφεται, όχι μόνο στο παρελθόν της άγριας ναζιστικής βίας κατά της δημοκρατίας και της ελευθερίας των λαών, αλλά και

στο φίδι που εκτρέφεται στους σημερινούς καιρούς από την αποτρόπαιη επανεμφάνιση του νεοναζισμού, του ρατσισμού και του εθνικισμού.

Η «ΕΚΚΛΗΣΗ της ΑΚΡΟΠΟΛΗΣ, για την Ειρήνη, τη Ζωή και τον Πολιτισμό», κάλεσε τα μέλη της, φορείς, οργανώσεις, κόμματα και την Πολιτεία, να αντιμετωπίσουν με αποφασιστικότητα τα κρούσματα της νεοναζιστικής

βίας και ρατσισμού που πολλαπλασιάζονται τελευταία και εναντίον ελλήνων εργαζομένων, και να ενισχύσουν παράλληλα με την αποφασιστικότητά τους αυτή, τους θεσμούς της δημοκρατίας, της ελευθερίας και της ειρήνης, που αποτελούν και την ασφαλέστερη θωράκιση κατά των νεοναζιστικών προκλήσεων και κινδύνων.

Η ειρήνη και το περιεχόμενο της στις προεκλογικές εξαγγελίες των κομμάτων

Η «ΕΚΚΛΗΣΗ της ΑΚΡΟΠΟΛΗΣ για την Ειρήνη, τη Ζωή και τον Πολιτισμό» επισημαίνει ότι στις προεκλογικές εξαγγελίες των κομμάτων, έννοιες που αναφέρονται στην Ειρήνη και το σημερινό περιεχόμενό της, στον πολιτισμό, στην υπεράσπιση των αν-

θρωπίνων δικαιωμάτων και ενός νέου ουμανισμού, όπως και στην προστασία του περιβάλλοντος και της οικολογικής ισορροπίας, σπάνια γίνονται σημείο αναφοράς.

Η «ΕΚΚΛΗΣΗ της ΑΚΡΟΠΟΛΗΣ» πιστεύει ότι τα σημαντικά αυτά

θέματα πρέπει να αποτελέσουν προγραμματική δέσμευση των κομμάτων και ότι η απουσία τους από αυτά, δεν θα σημαίνει και την αγνόησή τους, πράγμα που θα συνιστούσε ένα πολύ επικίνδυνο και αρνητικό φαινόμενο παρακαμψής.

Προκήρυξη Πανελλήνιων Διαγωνισμών

Η «ΕΚΚΛΗΣΗ της ΑΚΡΟΠΟΛΗΣ, για την Ειρήνη τη Ζωή και τον Πολιτισμό» και το Ε. Μ. Πολυτεχνείο, υπηρετώντας την ανάγκη ενός νέου ουμανισμού και στήριξης των θεσμών που αναφέρονται στο περιεχόμενο της Ειρήνης, προκηρύσσουν Πανελλήνιους διαγωνισμούς:

- α) Ποίσεως
- β) συγγραφής Διηγήματος και
- γ) Τραγουδιού.

Στους διαγωνισμούς μπορούν να λάβουν μέρος όσοι έχουν την ελληνική υπηκοότητα και οι Κύπριοι με ένα μόνο έργο τους το οποίο δεν έχει εδοθεί ή δημοσιευθεί.

Το θέμα θα αναφέρεται σε ένα ή σε περισσότερα από τα μηνύματα της διακήρυξης της «ΕΚΚΛΗΣΗΣ της ΑΚΡΟΠΟΛΗΣ», ήτοι *Ειρήνη, Δικαιοσύνη, Ισορροπία, Πολιτισμός, Σεβασμός Ανθρώπινων Δικαιωμάτων, αντίθεση σε όλες τις μορφές ρατσισμού και εθνικισμού, συνύπαρξη και δημιουργική συνεργασία των λαών.*

Μέσα στο φάκελλο αποστολής των έργων, τα οποία θα υποβληθούν με ψευδώνυμο, θα βρίσκεται μικρότερος φάκελλος αδιαφανής στον οποίο θα περιέχονται τα πλήρη στοιχεία του διαγωνιζομένου (ονοματεπώνυμο, διεύθυνση, τηλέφωνο).

Οι συμμετοχές θα αποσταλούν το αργότερο μέχρι 31 Οκτωβρίου 1993, με συστημένη επιστολή στην εξής διεύθυνση:

*Προς την Πρυτανεία του Ε.Μ. Πολυτεχνείου
Για το διαγωνισμό Ποίσεως ή Διηγήματος ή
Τραγουδιού*

*Ηρώων Πολυτεχνείου 9, Ζωγράφου, 157 73
(υπ' όψη κας Ευγενίας Κουτσουλιέρη)*

Ειδικότερα, για κάθε διαγωνισμό απαιτούνται τα εξής:

α) Για το διαγωνισμό Ποίσεως

Το ποίημα δεν πρέπει να υπερβαίνει τις 3 δακτυλογραφημένες σελίδες (θα υποβληθεί σε 7 αντίγραφα)

β) Για το διαγωνισμό Διηγήματος

Η έκταση του διηγήματος δεν πρέπει να είναι μικρότερη των 7 ούτε να υπερβαίνει τις 10 δακτυλογραφημένες σελίδες (το διήγημα θα υποβληθεί σε 7 αντίγραφα).

γ) Για το διαγωνισμό Τραγουδιού

- Κασσέτα με ένα τουλάχιστον όργανο και τραγουδί.
- Παρτιτούρες για όργανο και αναγραφή των στίχων στην Ελληνική (αποκλείονται στίχοι Ξερόγλωσσοι) σε 7 αντίγραφα.
- Τους στίχους δακτυλογραφημένους σε 7 αντίγραφα.

Η κρίση θα γίνει από 7μελεις Επιτροπές στις οποίες θα μετέχουν άνθρωποι των Γραμμάτων και των Τεχνών.

Για τους διαγωνισμούς ποιήσεως και διηγήματος, οι Επιτροπές θα προκρίνουν τα 3 καλύτερα έργα, στα οποία θα δοθούν αναμνηστικά μετάλλια.

Για το διαγωνισμό τραγουδιού, η Επιτροπή θα προκρίνει μέχρι 20 τραγούδια, τα οποία θα εκτελεστούν σε ειδική εκδήλωση που θα γίνει σε κεντρική αίθουσα των Αθηνών και η βράβευση των 3 πρώτων τραγουδιών, θα γίνει μετά από ψηφοφορία του κοινού που θα παρευρίσκεται στην αίθουσα.

Για περισσότερες πληροφορίες, οι ενδιαφερόμενοι μπορούν να απευθύνονται στην κα Ευγενία Κουτσουλιέρη μέλος της Γραμματείας της ΕΚΚΛΗΣΗΣ της ΑΚΡΟΠΟΛΗΣ, στο τηλ. 7728161.

Όμιλος Ελληνικών Λαϊκών Χορών «Ελένη Τσαούλη»

Στο προηγούμενο τεύχος του ΠΥΡΦΟΡΟΥ, αναφερθήκαμε στη σημαντική συμμετοχή του Ομίλου Ελληνικών Λαϊκών Χορών «Ελένη Τσαούλη», στη κεντρική εκδήλωση της «ΕΚΚΛΗΣΗ της ΑΚΡΟΠΟΛΗΣ για την Ειρήνη, τη Ζωή και τον Πολιτισμό», που έγινε στον Άρειο Πάγο, στην Ακρόπολη.

Σ' αυτό το τεύχος θα αναφερθούμε με συντομία, στο ιστορικό και την πορεία του καταξιωμένου αυτού Ομίλου, καθώς και στην εμπνευσμένη ιδρύτριά του Ελένη Τσαούλη, που δυστυχώς δεν υπάρχει πιά.

Ελένη Τσαούλη (1928-1978)

Η Ελένη Τσαούλη, γεννήθηκε στην Αθήνα από γονείς Μικρασιάτες. Σπούδασε στο τμήμα κλασικού μπαλέτου, ρυθμικής γυμναστικής και ελληνικών χορών του Ελληνικού Ωδείου και αποφοίτησε με άριστα. Επίσης, σπούδασε θέατρο στη σχολή Πέλου Κατσέλη.

Στα πρώτα βήματα της καριέρας της και σε κρίσιμη εποχή για τον τόπο μας, εξήσε κοντά σε ανθρώπους του λαού και μαζί τους γνώρισε τη σωστή μορφή έκφρασης που πηγάζει από το λαϊκό χορό και το τραγούδι. Έτσι, αποφάσισε να αφοσιωθεί στη μελέτη και τη διάδοση των Ελληνικών χορών, πιστεύοντας ότι, για το προχώρημα του λαού μας, είναι απαραίτητη, συνεχής επαφή με τη λαϊκή παράδοση.

Ο Όμιλος

Ο Όμιλος Ελληνικών Λαϊκών Χορών «Ελένη Τσαούλη» ιδρύθηκε το 1954 από την Ελένη Τσαούλη και από μια μικρή ομάδα νέων, που έθεσαν πρώτο στόχο τους την πλατύτερη διάδοση και προβολή των λαϊκών χορών της πατρίδας μας.

Στα μέσα της δεκαετίας του '50, που αρχίζει το έργο της η Ελένη Τσαούλη με τους συνεργάτες της, τα σχέδια τους είναι φιλόδοξα, τα εμπόδια πολλά και οι δυσκολίες σχεδόν αξεπέραστες.

Χρειάστηκαν ο νεανικός οίστρος και ο πρωτόγονος ενθουσιασμός των εργασιών χορευτών που συγκροτούσαν

και εξακολουθούν να συγκροτούν τον Όμιλο, όπως και η ολοκληρωτική ανιδιοτέλεια τους, για να ξεπεραστούν οι δυσκολίες αυτές.

Ο πρόωρος θάνατος της ιδρύτριας το 1978, άφησε ένα μεγάλο κενό. Οι συνεργάτες της, με βαθειά ριζωμένη μέσα τους την αγάπη για την πολιτιστική μας κληρονομιά προβληματίστηκαν μα αποφάσισαν να συνεχίσουν το έργο της.

Ακολουθούν το «πιστεύω» της, γνωρίζουν τις ευθύνες που επιφορτίζει η τεράστια προσπάθεια της αλλά έχουν και τη βεβαιότητα ότι μπορούν σαν Όμιλος, να προσφέρουν θετικά στη δημιουργία μιας «νεοελληνικής πνευματικής κληρονομιάς».

Η έλλειψη μέσων ούτε απογοίτευσε ούτε εμπόδισε τα μέλη του Ομίλου, να ερευνήσουν τις βαθειές λαϊκές ρίζες στις διάφορες περιοχές της χώρας και σε όλα τα λαϊκά στρώματα.

Κύρια προσπάθεια τους, να διατηρήσουν την κληρονομιά μας και να ανανεώσουν την παράδοση, την τόσο στενά συνδεδεμένη με τις πιο κρίσιμες στιγμές του Ελληνισμού.

Στην προσπάθεια του αυτή, ο Όμιλος χορεύει παντού στην Ελλάδα και στο εξωτερικό, όπου πιστεύει ότι μπορεί να πλησιάσει το λαό, μέσα από μία πνευματική ανταλλαγή και όχι με μία καλοστημένη παράσταση. Στην προ-

σπάθεια για γνωριμία των νέων με το λαϊκό μας πολιτισμό, δημιουργήθηκε και λειτουργεί από το 1986, παιδική χορευτική ομάδα.

Από τη στιγμή της ίδρυσης του μέχρι σήμερα, ο Όμιλος έχει δώσει πάνω από χίλιες παραστάσεις στους Δήμους της Αθήνας και του Πειραιά, στις περισσότερες ελληνικές επαρχιακές πόλεις, καθώς και στην Κύπρο.

Στο εξωτερικό, έχει επανειλημμένα περιοδεύσει στην Αμερική, τον Καναδά, τη Γαλλία (καλεσμένος από τον ΕΟΤ), την Αλβανία (στα πλαίσια των Ελληνο-Αλβανικών πολιτιστικών ανταλλαγών), τη Σουηδία και τη Φιλανδία.

Έχει λάβει μέρος σε Διεθνή Φεστιβάλ στην Ολλανδία, το Βέλγιο, την Ιταλία, την Τунησία, τη Συρία και τη Σαρδηνία. Έχει δώσει παραστάσεις στο Κουβέιτ, τη Μάλτα, την Κορσική τη Δ. Γερμανία. Έχει ακόμη παρουσιάσει ελληνικούς χορούς στο Στρασβούργο Γαλλίας και σε δύο προγράμματα της κρατικής τηλεόρασης της Δ. Γερμανίας (ZDF). Επίσης έχει λάβει μέρος σε κινηματογραφικά και θεατρικά έργα καθώς και σε τηλεοπτικά προγράμματα.

Μόνιμη συνεργάτης του Ομίλου είναι η κα Δόμνα Σαμίου, η οποία έχει την ευθύνη της μουσικής και των τραγουδιών.